

Kristus se narodil, věrně roste v našich srdcích a touží prorůst náš život až do rozměrů své úplné dospělosti, a dokonce i smrti a vzkříšení. S Kristem žijeme i umíráme, každý den se to učíme! A v hodině přechodu z pozemského do věčného života budeme umírat tím způsobem, nakolik se v nás Kristus – věčný Život rozrostl: čím více rozrostlé lásky, tím méně temnot strachu.

Svatí umírali a umírají z lásky, která je natolik zachvátí (vzkříšená Láska v nich se jich tak zmocní), že přecházejí do nové kvality Života. Intenzita lásky je vyvede před Tvář Lásky. Zmíněný dotek Lásky se nám tajemně ukazuje v osmi darech Ducha Svatého – u každého z těchto darů může nastat okamžik, kdy v intenzitě toho daru (doteku lásky) duše opustí tělo a přejde ze smrti do života k Pánu, do jeho Srdce, do nebeského Království. Je to radostné poznání, že lze takto umírat. Jaké jsou tedy podoby *smrti z lásky u světců podle darů Ducha Svatého?*

1. V daru Ducha Svatého **moudrosti** je to hlubinná a hluboká Moudrost Ježíšova Srdce, která se dotýká duše tak, že již není schopna dále žít, neboť moudrost, kterou poznává, přesahuje všechnu moudrost světa, vše, co kdy poznala, ale také všechnu moudrost, která jí kdy byla Pánem dána, do které ji Pán kdy uvedl. Je to Moudrost, kterou touží duše člověka plně poznat, a proto odchází, aby ji poznat mohla, neboť v těle to již možné není. To může být první způsob smrti světce-člověka, kterého si Pán sám vyvolil!

2. V daru Ducha Svatého **rozumu** člověk v okamžiku přechodu před Pánovu Tvář pochopí zcela a úplně, co pro něj sám Bůh i pro celé stvoření znamená: kým Bůh doopravdy je. Rozum se tak silně a zcela sjednotí se srdcem toho člověka, že již nemůže přežít dál, neboť to, co poznává ve svém srdci – a vlastně v Srdci Ježíšově (neboť je to Ježíš, kdo v srdci toho člověka přebývá) – již není možné žít na této zemi.

3. Dar Ducha Svatého **radý** prozařuje celého člověka a následná rada je pro lidské srdce ta nejhlubší: ‚Poznej Boží Srdce a vrůstěj do něho! Poznej ho zevnitř, abys hlouběji mohl hledat a žít život se mnou-Pánem, život, který se skrývá v mém láskyplném Srdci.‘ Duše odchází, neboť přijala do svého srdce úplně radu Boží lásky a celobytně se otevřela životu s Pánem!

4. Dar Ducha Svatého **síly** spočívá v následné nejhlubší skutečnosti: v síle doteku Boha na srdce (život) člověka. Dotek Boží je v tomto případě tak silný, že duše člověka musí v největší intenzitě tohoto doteku vyskočit z těla, neboť již není schopna v těle zůstat. Duše v tu chvíli vnímá hlubší Boží záměry, které s ní Pán zamýšlí, a ty může od tohoto momentu uskutečnit už jedině mimo své tělo; a to je jistá smrt: skutečná, fyzická! Duše z lásky odchází z těla, člověk umírá zralý pro věčný život.

5. Dar Ducha Svatého **umění** je velmi vzácný: v okamžiku smrti jde o Krásu všech krás, která se tak mocně nejen dotýká duše, ale sama Krása-Ježíš duši uvádí do tak veliké krásy, že ta už není schopna tuto krásu tělesně pojmout. Duše sama vidí krásu svého proměněného těla a je schopna opustit vše, aby dostala absolutní plnost božství i lidství, která je pro ni připravena. Tato krása – absolutní Krása – se zcela pojí s nádherou oslaveného těla každého člověka, pro něj zvláště připraveného.

6. Také dar Ducha Svatého **zbožnost** se dotýká Ježíšova Srdce, Rány v jeho Srdci, neboť jde o přesné pochopení toho, že všechny rány se dotýkají oslavení: čím větší (životní) rány byly, tím větší oslavení přichází – a tak duše velmi touží mít ve své skutečné a zdravé zbožnosti všechny rány svého života tak velmi a hluboce oslavené, tak velmi i viditelně prozářené Pánovou slávou, že člověk umírá: tzn. odchází do Ježíšova Srdce, do hlubin jeho života, jeho oslavení.

7. Dar Ducha Svatého **Bázeň Boží**: to, co je počátkem moudrosti (prvního z osmi darů Ducha Svatého), to, co je vlastně na začátku, je také na konci, neboť čím větší je poznání o Pánu samém, tím hlubší je radost duše, která poznává skutečného pravého Boha ve třech Osobách, před ním se klaní a jen jemu slouží s naprostou touhou, aby byl jako Trojjediný ve všem oslaven! Mnohdy jsme na prahu této smrti (skrže dar bázně Boží): vždy, když prožíváme tak obrovskou radost, která nemá stropu ani dna... ale neumřeme, neboť dar bázně Boží tuto hranici zatím nepřekročil.

8. Nejvyšší dar Ducha Svatého je **Duch Svatý sám**. Když On sám v plnosti přistoupí k člověku, je to vrchol a plnost té lásky, na kterou někteří svatí umírají: prostoupí je totiž skutečná, živá Láska. Lidské pozemské tělo nemůže toto prostoupení vůbec vydržet, jen duše, která se v tu chvíli celá stává láskou: v jednotě s Pánem je zbožštěna.

Když se modlíme za svět, za druhé, za místa (válečných i skrytých osobních) bolestí, na něž klademe meč Jany z Arku, aby se tam všude rozprostřelo vítězství lásky, můžeme zároveň lidem vyprošovat šťastnou hodinu smrti na způsob svatých – ne šťastnou v tom smyslu, že je nepotká utrpení, ba i fyzická smrt, ale že v hodině, kterou zná jen Pán, budou zrale otevření Lásce, která se každému daruje originálně. Vyprošujme si i my navzájem v nadcházejícím roce, abychom pro to, co nás čeká, byli Láskou-Duchem Svatým dokonale vyztuženi a připraveni. Vyprošujme si rostoucí radost ze stále hlubších tajemství Pánova Srdce!

S. Luisa Karczubová

* * *

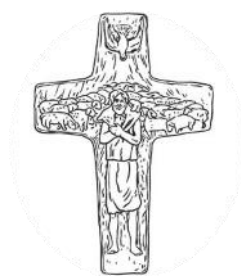
Je to sám Pán, který přichází a říká: „Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí!“ (*Jan 14,27*) Jako by nás povzbuzoval k veliké odvaze! Kéž bychom hlouběji pochopili, že když si budeme snažit život zachovat: v zoufalém sobectví, svých názorech,

bolístkách a zraněních, ztratíme ho, ale když ho ztratíme pro Krista: vyjdeme ze svých ulit a velkoryse nabídneme svá srdce Pánu, aby si s námi mohl učinit svůj vlastní záměr, život nalezneme: Život, Kristus sám, vstoupí do nás a naše srdce, naše životy naplní nekonečná radost: Radost, Kristus sám, kterou svět nemůže dát ani vzít! Na prahu nového roku máme jedinečnou možnost: začít ve svém životě znovu – ne od nuly, ale plnějším poznáním Pána, které uvádí pro pravé svobody a ryzosti. Pán všechno tvoří nové a stále hlouběji a vroucněji nás miluje: úměrně tomu, jak se jím milovat necháme!

S. Kateřina Klosová

* * *

Ze slov papeže Františka: „*C'est la confiance et rien que la confiance qui doit nous conduire à l'Amour.*“ Je to důvěra a nic než důvěra, která nás musí vést k Lásce. Tato úderná slova svaté Terezie od Dítěte Ježíše a Svaté Tváře říkají vše. Vystihují genialitu její spirituality a stačila by k tomu, aby ospravedlnila skutečnost, že byla jmenována doktorkou Církve. Důvěra, „nic než důvěra“, je jedinou cestou, která nás vede k Lásce, jež dává všechno. S důvěrou se do našeho života přelévá pramen milosti, evangelium v nás nabývá těla a činí z nás kanály milosrdenství pro naše bratry a sestry. Je to důvěra, která nás denně podporuje a umožní nám stanout před Pánem v den, kdy nás povolá k sobě: „Večer tohoto života před tebe předstoupím s prázdnýma rukama, neboť tě, Pane, nežádám, abys počítal mé skutky. Veškerá naše spravedlnost je v tvých očích poskvrněna. Chci se tedy obléci do tvé vlastní Spravedlnosti a přijmout od tvé Lásky věčné vlastnictví sebe sama.“

Březen/duben 2023

Vhled do nejhlubších tajemství Lásky, do krásy Ježíšova Srdce, má pro duchovní život zásadní praktický význam: ochranu před vším, co od Boha vzdaluje, tedy ochranu před pokušením. Krása (osobního Boha) zachraňuje, vymaňuje z pout, strachu, rozradostňuje a pomáhá vrůstání lidského života do plnosti. Zaobíráme-li se přednostně Božími tajemstvími, dopadajícími na celý náš život, jsme v ochranném valu před osidly skepse a mrtvolnosti. Pán nás takto chrání mnohými způsoby, ale v této poslední době nás vynalézavostí své lásky přímo zaplavuje: touží po záchraně všech.

Po léta jsme jako Služebníci jeho krásného Srdce seznamováni s blahoslavenstvími. Jedno z nich je vždy podstatou našeho srdce, nejpřirozenější cestou, po níž vrůstáme do Boha. Toto základní blahoslavenství lidského srdce, tak jak kráčíme životem, s námi roste a zvnitřňuje se (prohlubuje). Ke **zvnitřnění** našeho **základního blahoslavenství** dochází, když ho v nás (více než my z vlastních sil) žije už sám Ježíš. Tehdy nastává další prohloubení tajemství: zvnitřnělé blahoslavenství začne prosrůstat z našeho srdce až do obvodu celého těla (tj. do celého života) a vytvoří kolem nás to samé **blahoslavenství** jakýsi **ochranný val ve tvaru srdce**. Takto definitivně vyzrálé blahoslavenství (řekli bychom: zbožštěné) pak člověka o to mocněji chrání, protože v něm člověk zakouší vrchol a hlubinu Boží lásky. Vyrostla zralá láska, která měla počátek v semínku základního blahoslavenství srdce.

Pro užitek v našich rozjímáních budeme sledovat na pokračování dvojí: **A.** specifikum *zvnitřnělé podoby* každého z osmi blahoslavenství; **B.** jakým způsobem každé z osmi blahoslavenství, poté, co se zvnitřní, vyrostle z lidského srdce až do obvodu těla a obklopí člověka jako dokonalá *ochrana ve tvaru srdce* (v logice lásky).

A. V čem tedy spočívá zvnitřnění (prohloubení) každého z osmi blahoslavenství?

*Zvnitřnění **1. blahoslavenství** (mystické chudoby ducha) znamená (pro ty, kdo mají toto blahoslavenství jako své základní) *stát se bezednou Hlubinou*, tou hlubinou, která je ve středu Pánova Srdce. Nelze, aby byl člověk „nic“ (jakkoli se pokládá za bezvýznamného), neboť lidská existence má maximální hodnotu. Když se tedy máme stávat před Pánem „ničím“, to proto, aby On sám v nás mohl vše doplňovat. Takto, ne jinak, se máme „menšit“, aby Bůh mohl být v nás všechno: nejvyšší krása. Být bezednou hlubinou znamená tedy být „ničím“, které neznámá „nicotu“, ale půdu, kde Ježíš je všechno a vším!

*Zvnitřnění **2. blahoslavenství** (plačících) znamená, že se duše *stává eucharistickou*. Druhé blahoslavenství, jakmile se zvnitřní, vyzařuje z lidského srdce jako světlo eucharistického Slunce (Krista). Jako na obloze září slunce různými barvami,

analogicky v eucharistii – a v tomto nositeli 2. blahoslavenství – se zrcadlí všechny barvy Pánových darů a milostí!

*Zvnitřnění **3. blahoslavenství** (tichých): tak jako je ticho v srdci člověka zápalným dřevem pro oheň lásky Ducha Svatého – pro vnitřní modlitbu srdce – tak zvnitřnělá podoba ticha znamená, že člověk se sám celobytočně *stává tichem* a celý je takto *otopem pro oheň lásky Ducha Svatého*. Duch Svatý jako oheň potom hoří na celém jeho těle – člověk hoří celý nejen zevnitř, ale také vnějškově. Nejlepší podoba a příklad takového člověka je Panna Maria: celá její bytost je tichá, je prostoupena tichem – JE TICHEM – tedy v absolutní podobě je také prostoupena ohněm lásky Ducha Svatého.

*Zvnitřnění **4. blahoslavenství** (lačnicích po svobodě) nastává, když člověk coby *stvoření* hlubinně zakusí a má vědomost toho, že svůj skutečný Domov má v roztrženém Srdci svého *Stvořitele-Otce*.

*Zvnitřnění **5. blahoslavenství** (milosrdných) je život věčný, žitý již v tomto životě. Je to věčnost, která vstupuje do lidského života – a tou věčností je láska, která stále trvá, nikdy nezaniká! Duše s takto zvnitřněným 5. blahoslavenstvím je nositelkou věčnosti a v ní plnosti lásky, která nikdy nekončí! Vnímá, že její život je věčný již zde na zemi.

*Zvnitřnění **6. blahoslavenství** (čistých srdcem) spočívá v poznání hluboké, čisté a jasné pravdy o Ježíši, o jeho Trojjediném Srdci, o jeho Trojjediném Životě. Je to *poznání nejhlubší čisté milující Lásky*. Kdo více poznává, více miluje, a kdo miluje, stále více poznává – poznává stále více Plnost-Boha, a to v plnosti.

*Zvnitřnění **7. blahoslavenství** (tvůrců pokoje) nastává, když se *Ježíš stane Králem a Veleknězem takového srdce*, které den ode dne spočívá více a více v Kristu a Kristus v něm: tak žije člověk vnitřní podobu tohoto 7. blahoslavenství.

*Zvnitřnění **8. blahoslavenství** (pronásledovaných vítězů) je absolutním rozdrčením člověka v každé rovině: tělesné, duševní i duchovní, obdobně jako je rozdrčené Srdce Ducha Svatého. Nejde však o rozdrčení z nepochopení, bolestí, zranění, životních traumat, za které si člověk může sám, ale o celkové *rozdrčení z lásky!* Takovým patří nebeské království!

Rozjímáme každý své základní blahoslavenství srdce v optice jeho zvnitřnění a prosíme o něj. Příště navážeme rozjímáním o tom, jak již zvnitřněné základní blahoslavenství vyrůstá z lidského srdce až do obvodu těla, aby člověka obklopilo a dokonale chránilo v nejhlubší logice lásky.

S. Luisa Karczubová

* * *

Jak silně a mile září Ježíšovo Srdce, když se modlíme a obětujeme za kněze z lásky! Připomeňme si, že tak činíme *za všechny kněze*: od chlapce, kterého si Pán povolává ke kněžství, přes všechny kněze, biskupy, kardinály, včetně kněžských duší v očistci, až po papeže Františka: myslíme na něj v tento čas více

a nepřestávejme ho doprovázet všude tam, kam kráčí. Vnímejme, že mnohé bolesti a oběti v našich životech, zvláště i ty, kterým nerozumíme, jsou Pánem dopouštěny, abychom mohli mít z jeho milosti účast na tom, co ještě zbývá doplnit do míry Kristových útrap (srv. *Kol 1,24*). Pánovo Srdce je k nám tak milující a milosrdné! Kéž bychom viděli Srdce našeho Pána, které přichází a nabízí nám řešení a východisko ze všech bezvýchodných situací! Pán je s námi a mezi námi. Dává nám plnost své lásky. Důvěřujme mu a úplně se spolehněme na jeho božské jednání v životě každého z nás. Kéž nám jeho láska stále žehná.

S. Kateřina Klosová

* * *

Ze slov papeže Františka: „Když nás navštěvuje Pán, dává nám radost, tedy uvádí nás do stavu útěchy. To je to *žnout budou s jásotem* (Žl 126,6). Ano, seli v slzách, ale nyní je Pán utěšuje a dává jim tuto duchovní útěchu. To nás učí celá Bible. Je třeba, aby každý z nás očekával Boží navštívení. Jsou chvíle slabší a silnější, avšak Pán nám umožňuje vnímat svoji přítomnost stále: duchovní útěchou, tím že nás naplňuje radostí. A na tuto událost je třeba čekat s tou nejskromnější ctností, kterou je naděje. Ta je vždy nepatrná, často jako uhlíky v popelu. Takto křesťan tíhne k setkání s Bohem, k útěše, kterou setkání s Pánem poskytuje. Pokud křesťana toto setkání netáhne, je uzavřen, dán do jakéhosi skladiště života a neví, co si počít. Existují falešní proroci, kteří předstírají, že utěšují, ale oklamávají nás. Útěcha není radost, kterou lze zakoupit. Útěcha od Pána se dotýká nitra, podněcuje tě a rozmnožuje lásku, víru a naději; vede tě také k pláči nad vlastními hříchy a také nad Ježíšovým utrpením. Přitahuje tvou duši k nebeským věcem, k Božím věcem a také jí dává pokoj v Pánu. Toto je pravá útěcha. Není to zábava, ačkoli dobrá zábava není špatnost a potřebujeme ji. Avšak útěcha tě uchvacuje, dává ti vnímat a rozpoznat Boží přítomnost – toto je Pán. Pánu, který přechází, aby nás navštívil, pomohl nám jít dál, doufat a nést kříž, je třeba děkovat modlitbou. Je pravda, že ani silná útěcha si svoji sílu neuchová – trvá chvíli – ale zanechává stopy. A tyto stopy je třeba uchovávat v paměti. Uchovávat jako si lid pamatoval vysvobození: vrátili jsme se do Jeruzaléma, protože nás Bůh odtamtud vysvobodil. Očekávat útěchu, rozpoznávat útěchu a uchovávat její památku. A když ta silná chvíle přejde, co zůstane? Pokoj. A pokoj je posledním stupněm útěchy.

Květen/červen 2023

V minulém rozjímání jsme sledovali **zvnitřnělou podobu** našeho základního blahoslavenství v srdci. Nyní budeme sledovat, jak toto blahoslavenství v konečné fázi dozrává tak, že vyrostе z našeho srdce až do obvodu celého těla (do celého života) a vytvoří kolem nás jakýsi **ochranný val ve tvaru srdce**, v němž zakoušíme vrchol a hlubinu Boží lásky. Jakým způsobem tedy každé z osmi blahoslavenství, poté, co se zvnitřní, vyrostе z lidského srdce až do obvodu těla a obklopí člověka jako dokonalá (zbožštěná) ochrana ve tvaru srdce? Co pak tvoří **vrchol a hlubinu** – ten největší projev lásky – v každém z osmi blahoslavenství?

1. blahoslavenství mystiky (chudoby ducha), když je zbožštěno, má na svém vrcholu *srdce mystické, skryté, tajemné, srdce té nejhlubší lásky, jakou jen dokáže žít Srdce Trojjediného Boha*. První blahoslavenství, když začne člověka již obklopovat ve tvaru srdce, chrání ho skrytostí a tajemností té nejhlubší lásky, jakou Trojice dokáže žít. V **1.** blahoslavenství je tedy *vrcholným projevem lásky* bezedná hlubina tajemství Trojiční lásky: ta člověka obklopuje a chrání.

2. blahoslavenství radosti (plačících) ve zbožštěné podobě obklopuje člověka ve tvaru *srdce ohnivě lásky Ducha Svatého* – obklopuje ho *rozdrcené Srdce lásky*, která je láskou absolutní. Nejhlubší láska a největší hloubka tohoto blahoslavenství spočívá v rozdrceném Srdci a žáru ohně Ducha Svatého. Druhé blahoslavenství ve tvaru srdce chrání člověka hlubinou rozdrcení a žáru lásky Ducha. Ve **2.** blahoslavenství je *vrcholným projevem lásky* žár Ducha Svatého – rozdrcená láska.

3. blahoslavenství tichosti obklopuje ve zbožštěné podobě člověka ve tvaru *srdce nejhlubší lásky Panny Marie*: její lásky coby Matky Ježíše Krista a zároveň Snoubenky a Nevěsty Ducha Svatého. Jde o nejhlubší druh lásky, který je v Marii zrcadlením Boží lásky: Ona je dokonalé zrcadlo pro zrcadlení Boží lásky. Největší hloubka tohoto blahoslavenství je v zrcadlení Trojiční lásky v lásce Matky k Synu a Snoubenky a Nevěsty k Duchu – tímto zrcadlením třetí blahoslavenství ve tvaru srdce člověka chrání. Ve **3.** blahoslavenství je *vrcholným projevem lásky* zrcadlení Trojiční lásky v Panně Marii – jak ji žije ona sama.

4. blahoslavenství svobody (lačnicích) je ve zbožštěné podobě *nejhlubší láska eucharistická*: člověka obklopuje ve tvaru *srdce samotné Ježíšovo Tělo a Krev*. Duše tohoto člověka je tak neustále sycená *eucharistií* – tím dostává nejhlubší podobu lásky. Člověku nic nechybí, má eucharistického Krista, má tedy vše: a to je největší *svoboda*. Největší hloubka lásky zde spočívá v sycení se eucharistií, což vede k dokonalé svobodě. Čtvrté blahoslavenství ve tvaru srdce člověka chrání dokonalou svobodou plynoucí z eucharistické výživy. Ve **4.** blahoslavenství je

vrcholným projevem lásky sycení se Tělem a Krví Pána, z čehož vyrůstá dokonalá svoboda Snoubenky, která má v Ženichovi vše.

5. blahoslavenství (milosrdných), když je zbožštěno, obklopí ve tvaru srdce člověka jako milosrdenství, tedy jako *praktická láska*, která se proměňuje, roste (je stále ryzejší) a stále více září zároveň s růstem svatosti toho člověka. Vrchol a hlubina lásky tu spočívají v tom, že se Bůh k člověku neustále sklání, neustále mu odpouští, stále ho pozvedá na božskou rovinu a takovým způsobem ho zbožšťuje. V 5. blahoslavenství je *vrcholným projevem lásky* zbožštění člověka na základě neustálého sklánění se Boha k němu: kvůli tomu se stává člověk svatým.

6. blahoslavenství (čistých srdcem) jako zbožštěné má na svém vrcholu *absolutní oslavu čisté Lásky – Lásky jako čistoty!* Sám Trojjediný Bůh je absolutní Čistota! Bůh je Láska – je celý čistý. V největší hlubině 6. blahoslavenství, když obklopí ve tvaru srdce člověka, jde o nejzářivější projev Boží lásky – o absolutní vyzařování veškeré Boží slávy, oslavených Ran a vůbec všeho oslavení, které z Boha vystupuje jako jasné, viditelné a zjevené. Takto září ve tvaru srdce kolem člověka a tak ho chrání šesté blahoslavenství. V 6. blahoslavenství je *vrcholným projevem lásky* její nejzářivější a nejčistší projev: nejvíce oslavené Božství, vyzařování všeho oslavení (včetně Ran), které z Boha vystupuje: královský majestát.

7. blahoslavenství (tvůrců pokoje), když se zbožští, pak člověk začne *chodit v Ježíšově Hořící Krevi*, která ho obklopuje ve tvaru srdce. Tato *Ježíšova Krev hoří ohněm lásky Ducha Svatého*. Člověk, který je tvůrce pokoje, rovněž jako Ježíš cedí mysticky svou krev, která je již spojena s Krví Ježíše Krista! Ochranu sedmého blahoslavenství ve tvaru srdce kolem člověka tvoří tedy Krev Krista slitá s krví daného člověka, hořící ohněm lásky Ducha Svatého: Láskou nejvyšší. V 7. blahoslavenství je *vrcholným projevem lásky* plamen Ducha, který hoří ve spojení Ježíšovy Krve s krví člověka.

8. blahoslavenství je ve vyzrálé podobě *mučednictvím*, které žije v srdci-životě člověka sám Ježíš, proto člověk stojí v nebeské bráně: v Panně Marii (ona je Bránou nebe). Člověk tak stojí a žije na prahu nebes, neboť osmé blahoslavenství ve tvaru srdce je kolem člověka Brána nebeská: Panna Maria. Takový život je nejvyšší (nejhlubší) možnou láskou, jde o obrovské privilegium a plnost lásky: stát, žít, pohybovat se na prahu nebe. V 8. blahoslavenství je *vrcholným projevem lásky* to, že člověk svým životem – protože v něm žije Ježíš mučednictvím – stojí na prahu nebe, v nebeské Bráně (jíž je Panna Maria). Je jakoby jednou nohou v nebi a v tom spočívá nejhlubší projev lásky i ochrana tohoto blahoslavenství.

Zbožštěná blahoslavenství, obklopují-li již člověka i zvenku ve tvaru srdce, vyzařují na druhé: **1.** blahoslavenství vyzařuje na ostatní a kolem **Hlubinu tajemství** (Boha); **2.** blahoslavenství **Oheň Ducha Svatého**; **3.** blahoslavenství **Chuť mateřství**; **4.** blahoslavenství **Chuť Eucharistie**; **5.** blahoslavenství **Chuť otcovství**; **6.** blahoslavenství **Majestát Lásky**; **7.** blahoslavenství **Příchuť mučednictví**; **8.** blahoslavenství vyzařuje **Příchuť nebe**.

S. Luisa Karczubová

* * *

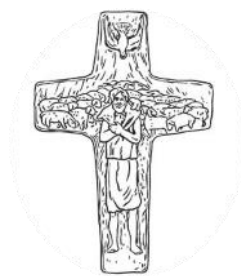
Náš milý Ježíš nám k modlitbě a oběti svěřuje všechny kněze. K tomu jsme byli povoláni a to jsme sami potvrdili svým ANO, když jsme se rozhodli stát se Služebníky. Bez ohledu na to, co prožíváme (nehodnost, malost, nemohoucnost) stále více činí naše srdce otcovské a mateřské. Nabízí nám, abychom stále horlivěji objímali jeho Srdce a společně s naší bolestí a utrpením mu obětovali také bolesti a utrpení všech kněží, jako projev všeobecného kněžství, které jsme dostali již při svátosti křtu (byli jsme pomazáni na kněze, proroky a krále). Odevzdávejme mu všechny bolesti a radosti celé církve. Stůjme v jeho největší blízkosti! Umírali bychom, kdybychom nebyli syceni jeho Slovem, nedokázali bychom žít, kdybychom v sobě neměli závdavek jeho svatosti. Dávejme se mu celí a nepochybujeme o tom, že také on se nám dává celý z lásky a v lásce. Tulme se k jeho milosrdnému Srdci, ať již prožíváme útěchu, nebo neútěchu. Jen on sám plně rozumí, proč se děje to nebo ono: my úplně rozumět nemusíme, jen když jsme v jeho blízkosti, pevně spojeni s ním. Ať nám stále a ve všem mocně žehná!

S. Kateřina Klosová

* * *

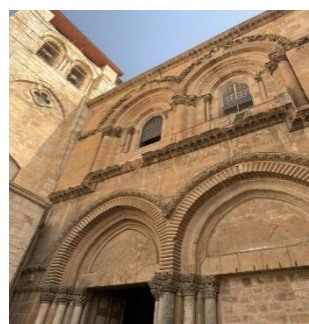
Ze slov papeže Františka: Cesta lidstva od Velikonoc dál, poznamenaná nadějí, postupuje rychleji. Jsme svědkové zmrtvýchvstání! O Velikonocích se zkrátka cesta zrychluje a stává se během, protože lidstvo vidí cíl své cesty, vidí smysl svého údělu, tedy Ježíše Krista, a je povoláno spěchat vstříc jemu, naději světa!

Maranatha, přijď Pane Ježíši, čekáme tě, vyhlížíme tě, těšíme se na tebe!

Boží hrob: chrám v chrámě

Boží hrob, vstup do chrámu

Vrátili jsme se (členové Centra Aletti) z pouti v Jeruzalémě a rádi bychom s vámi v letních měsících i nadále rozjímali o krásných souvislostech, do kterých nás Pán zve v nynějším **pozemském**, ale už i **nebeském Jeruzalémě**:

Základní kámen

Od nepaměti se říkalo, že Jeruzalém je středem vesmíru, základem světa a radostí celé země. V Chrámové svatyni se uchovával takzvaný Základní kámen, který je podle židovských legend přesným středem celého světa – z něho

Bůh stvořil svět. „Tak praví Pán, Hospodin: *Hle, kladu na Siónu kámen jako základ, kámen spolehlivý, náročný, vzácný, pevně zasazený. Nezakolísá, kdo v něj důvěřuje.*“ (Iz 28,16) Na tomto Základním kameni spočíval v prvním chrámu stánek úmluvy. Je to právě tento kámen, u kterého přistál Noe s archou, Abrahám měl na něm obětovat Izáka, Jákob si jej podložil pod hlavu, než měl vidění nebeského žebříku, Mojžíš z něj vytesal desky Desatera a Šalamoun na něm postavil první Chrám a postavil na něj archu. Když byl první Chrám zničen a židé odvedeni do babylonského zajetí, archa byla ztracena a nikdo neví, kde se nachází.

Ale zůstal Základní kámen a na tom byl postaven druhý Chrám – ten, ve kterém kázal Ježíš. Když tedy Ježíš říká: „Kámen, který stavitelé zavrhli, stal se kvádrem náročným,“ židé dobře věděli, o čem hovoří: to on je Základním kamenem, středem vesmíru, základem světa a radostí celé země.

Ježíše ukřižovali venku za hradbami Jeruzaléma – *mimo jejich střed světa*: tak jako ve Starém zákoně vyháněli kozla, kterého zatížili svými hříchy, ven do pouště (Lv 16,21–22). Je to však odvržený kámen golgotské skály, který je kamenem náročným – pravým středem Jeruzaléma. Na periferii se nachází ruiny původního Chrámu s celou jeho zničenou nádherou. Můžeme si vzpomenout na vidění v knize Daniel (Dan 2,31–35): „Ty, králi, jsi měl vidění, a hle – socha. Byla to velmi mohutná socha, měla hlavu z ryzího zlata, prsa a ramena ze stříbra, břicho a bedra z mědi. Stehna byla ze železa, nohy částečně ze železa, částečně z hlíny. Tu se náhle bez lidského přičinění uvolnil kámen, udeřil do železných a hliněných nohou sochy a rozdrtil je. Tu se ihned zhroutilo železo, hlína, měď, stříbro a zlato a byly jako plevy na mlatu v létě, vítr je odnesl, ani stopa po nich nezůstala; kámen pak, který udeřil do sochy, stal se velikou horou a naplnil celou zemi.“ V této souvislosti Ježíš dává Šimonovi nové jméno Petr–Skála a svěřuje mu církev.

Když Ježíš zaplakal na Jeruzalémě, plakal nikoli nad Chrámem (i když učedníci byli jeho nádherou fascinovaní jistě oprávněně, srv. *Mt 24,1*): „Mystickým autorům se Jeruzalém stal obrazem lidské duše. V městě je mnoho ulic, obchodů, úřadů. Uprostřed pak je opevněný chrám. Tak i lidská duše má mnoho schopností, možností, zájmů. Všechny dostávají smysl, když se usídlí v jejich středu Bůh. Ten dokáže sjednotit všechno to, co je v našem životě rozptýlené. Vypudíme-li však z duše vzpomínku na Boha, všechny naše myšlenky a zájmy ztratí jednotu, přestávají být ucelené. Tak v nás doslova nezůstane kámen na kameni. Na zničenou duši je smutnější pohled než na zničené město... Ale Kristus, Kníže míru, nás vede k opravdovému pokoji. I uprostřed neúspěchů můžeme zakoušet, že Ježíš Kristus je Pán, žít ve spojení s ním, v něm být zakořeněni jako v základním kameni, na něm stavět.“ (Tomáš Špidlík)

Kalvářská skála

Hora, do které je Základní kámen zasazen a na které stával Chrám, se jmenuje Morija – to znamená doslova „bod hořkosti“ (pochází ze slova myrrha, která byla použita k Ježíšovu pohřbu). Je to místo, ze kterého Bůh ve své hořkosti započal nové stvoření (srv. *Ex 32,10*). Toto jméno je etymologicky příbuzné se jménem Maria. Teologové říkají, že celé dějiny lidstva se sbíhají k jedinému bodu, k jediné osobě: Panně Marii. V dějinách světa od počátku existuje jako jakási červená nit „Mariin rod“ (od Abraháma až po papeže Františka) – Maria je novou horou Morijí, na které Bůh založil svět, je skutečným středem vesmíru, základem světa, radostí celé země. Když ženy přišly uctít Ježíšovo svaté tělo v hrobě, anděl jim řekl: „Není tady, byl vzkříšen!“ (*Mt 28,6*) – kámen Božího hrobu je prázdný! Sám jim dává ihned návod, co dělat: odpoutat se od prázdných forem úcty a stát se živými svědky Zmrtvýchvstalého jako Panna Maria (srv. *Mt 28,6–7*). Ježíš sám nám proměňuje naše srdce kamenné v srdce z masa: vše činí nové (srv. *Ex 11,19*; *Žj 21,5*)!

Zlatý–Nebeský Jeruzalém

Ježíš na křížové cestě řekl: „Když se toto děje se zeleným stromem, co teprve se stane se suchým!“ (*Lk 23,31*) Můžeme to ale obrátit a říci pozitivně: Když se toto děje v pozemském Jeruzalémě, co teprve budeme zakoušet v nebeském Jeruzalémě? Teolog Scott Hahn ve své knize *Hostina Beránkova* vysvětluje knihu Zjevení svatého Jana jako mši svatou a mši svatou jako Zjevení čili jako vidění nebeského Jeruzaléma. Říká, že účastí na každé mši svaté doslova vstupujeme do nebe na zemi. „Nejprve přichází láska, potom svatba: slovo *apokalypsis* původně označovalo poodhalení nevěstina závoje, k němuž došlo těsně završením manželství... Když Ježíš zemřel, chrámová opona se roztrhla – Boží svatostánek byl tedy zjeven, odhalen. Nebe a země se

Kámen, kde se otiskly Ježíšovy stopy při jeho Nanebevstoupení

mohly setkat v důvěrné lásce.“ Je naším privilegiem o důvěrnou lásku s Bohem stále usilovat a bděle čekat na její plné dovršení v plnosti časů.

Když Ježíš odcházel do nebe, andělé apoštolům řekli: „Lidé z Galileje, proč tak stojíte a hledíte k nebi? Tento Ježíš, který byl vzat od vás do nebe, přijde zase právě tak, jak jste ho viděli, že odchází do nebe.“ (Sk 1,11) Ježíšovo Nanebevstoupení však není jeho odchodem od nás, do nebe, ale právě naopak jeho příchodem k nám, do světa: vstoupil totiž do pravého nebe, tj. do našich srdcí. Ta chce připravit, aby se mohla stát příbytkem Trojice. K tomu nám sesílá svého Svatého Ducha: aby učinil svůj příbytek, pravý Jeruzalém, z našich srdcí. Židovky měly ve zvyku nosit šperk, který nesl podobu Svatého města: jmenoval se Zlaté město. My, křesťané, máme velkou výsadu, že Zlaté město nejen smíme nosit, ale Zlatým Jeruzalémem se máme přímo sami stát: naše srdce je Zlatým Jeruzalémem, ze kterého vzejde Ježíš při svém druhém příchodu.

Ve Zjevení svatý Jan Nebeský Jeruzalém popisuje: „Přenesl mě v duchu na velikou a vysokou horu a ukázal mi svaté město, Jeruzalém. Mělo silné a vysoké hradby s dvanácti branami a dvanáct bran bylo dvanáct perel: každá brána byla vytvořena z jediné perly. A toto město nemá zapotřebí ani slunce, ani měsíce, aby ho osvětlovaly, protože ho ozařuje Boží velebnost. Jeho světlem je Beránek.“ (Zj 21,10–23) Ježíš nás do Zlatého města, ve kterém už nebudeme závislí na slunci ani měsíci, protože v plnosti poznáme drahého Beránka svého srdce, uvádí dvanácti branami tvořenými ze vzácných perel jeho darů: *radosti, síly, jednoty, mariánské čistoty, nebeského království–věčného života, následování, ticha, Pánovy věčné oběti (věčné mše svaté–umýváání nohou), královské vznešenosti, vnitřní slzy radosti, Pánova boholidství...* Můžeme rozjímat, jak a v jakých okamžicích ve svém životě jednotlivými branami procházíme; a také se sami sebe ptát, jaké jméno nese *jedinečná osobní perla* – o které víme jen my sami – již nás Pán uvádí k sobě do Zlatého Jeruzaléma. Maranatha!

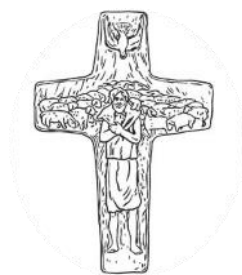
S. Anna Lexmaulová

Stává se, že se dlouho trápíme s něčím, co nám na sobě nejde změnit (stále se opakující hřích, neduh, zlovyk). Trápíme se tím, je nám to líto, někdy si možná i popláčeme, a přesto znova upadneme do těch samých bolestí. Chci vás povzbudit k tomu, abyste nemalomyslněli, ale znova a znova nacházeli v sobě Boží sílu: dar Ducha Svatého, povstávat, snažit se, zkoušet, prosit, prostě věrně vytrvat. Je to Ježíš sám, který každému z nás přijde v pravý čas na pomoc a daruje nám v té (konkrétní) věci svou božskou milost jako odměnu za naše možná i letitá snažení. Sami ze sebe nejsme ničeho schopni, jen s Pánem a v něm dokážeme všechno. Potřebujeme ho! Kéž se Pán, naše tiché a pokorné Srdce, dotkne každého z nás, kéž proměňuje náš život a plní nás pokojem a dobrotou!

S. Kateřina Klosová

* * *

Ze slov papeže Františka: „Vesel se, Jeruzaléme!“ To je pozvání k radosti. „Zajásejte, neboť váš zármutek se promění v radost.“ Tak začíná mše. Jaký je motiv této radosti? Motivem je obrovská Boží láska k lidstvu: „Tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul.“ (Jan 3,16) I v situaci, která se jeví zoufalou, Bůh zasahuje a nabízí člověku spásu a radost. Bůh totiž nestojí v ústraní, nýbrž vstupuje do dějin lidstva a mísí se do našeho života, aby jej svojí milostí oživil a spasil. Jsme povoláni popřát sluchu této zvěsti, nepodlehnout pokušení sebejistoty, snahy obejít se bez Boha a dožadovat se absolutní svobody od Něho a od jeho Slova. Když najdeme odvahu uznat, že jsme to, co jsme – a k tomu je zapotřebí odvahy – zjistíme, že jsme lidmi, kteří jsou povoláni počítat se svojí slabostí a svými omezeními. Může se tedy přihodit, že podlehneme úzkosti a znepokojení ze zítřka, nemoci a smrti. Je dobré znát vlastní omezení, vlastní slabosti. Musíme je znát. Ne však proto, abychom nad nimi zoufali, nýbrž abychom je nabídli Pánu, který nám pomáhá na cestě uzdravení, bere nás za ruku a nikdy nás nenechává samotné, nikdy. „Vesel se, Jeruzaléme!“ protože je s námi Bůh. Podejme Pánu ruku, hledme na Ukřižovaného a jděme dál.

Září/říjen 2023

Stále objevujeme, jak je pro naši identitu podstatné neztrácet pohled z Ježíšova Srdce a při vši (i) vnější činnosti (které spíše přibývá, než ubývá) se učit soustředit na to, že neustále stojíme před Pánovou Tváří: On si nás zvnitřku „prohlíží“ a touží, abychom to stejně dělali i my. Nikoli samoučelně: čím více se blíží jeho druhý příchod, tím jasněji se ukazuje naše nejdůležitější, základní „činnost všech činností“: zatímco *druhým lidem* vnitřně, diskrétně, tedy vlastním *srdcem žehnáme*, máme se s tím (opět vnitřně a diskrétně) zároveň *klanět Kristu* v tom, jak k nám neustále přichází! Obojí jsou zcela konkrétní, byť nepatrné a všední, dovednosti našeho srdce, rozpuštěné do celého dne i noci. Abychom v *žehnání* druhým a zároveň *klanění* se Pánu byli pohotoví a konkrétní (věděli, co po nás Pán vůbec žádá), Ježíš nám dává zcela vše, sám sebe, odhaluje Srdce a vysvětluje, jak miluje, dýchá – jedním slovem: čím žije On.

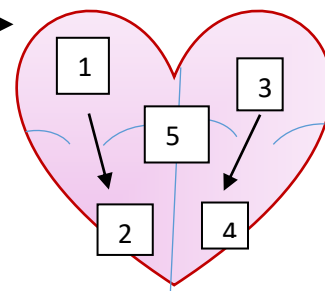
*Již víme, že z bezpočtu jeho darů jedním nám například dočasně zabarvuje komůrku srdce do určitého blahoslavenství. Pomáhá tím podbarvením vnitřku našeho srdce v určité životní etapě třeba s našimi zápasy. Celá „vnitřní stěna“ našeho srdce tedy jakoby září dočasně určitým blahoslavenstvím, třeba tichostí, kterou v nitru Pána (obzvláště v eucharistii) vítáme. Poznání těchto (a dalších) darů nám staví před oči obraz toho, jak Ježíšovo Srdce, střed našeho srdce i celého vesmíru, prorůstá celek našeho života. Ježíšovo Srdce má takto mnoho zákoutí, kterými nás provází, se kterými nás seznamuje, které nám odkrývá.

*Třeba o dvanácti Komnatách jeho Srdce, které jsou tvarovány podle dvanácti plodů Ducha Svatého, se můžeme dočíst v knize *Blahoslavenství*: těmito Komnatami provází člověka, který už do jeho Srdce vstoupil. V každé Komnatě nechává člověka dočasně pobývat, aby zatímco se tam prochází, vše si prohlížel a těšil se z toho, co v té dané komnatě Pánova Srdce „vidí“: tím se člověk učí ctnostem přímo z Ježíšova Srdce: lásce, radosti, pokoju, trpělivosti, shovívavosti (velkomyslnosti), laskavosti (vlídnosti), dobrotě, mírnosti, věrnosti (víře), tichosti (skromnosti), zdrženlivosti (ukázněnosti) nebo čistotě.

*Ježíš má ale kromě těchto Komnat ve svém Srdci také pět Komůrek – a zatímco dvanácti Komnatami člověka provází, aby „dýchal a nasával“ jejich atmosféru, osvojoval si vlastnosti Pána, a tím ho rozpoznal mezi tisíci jinými „vůněmi a barvami, Komůrkami Ježíš člověka spíše „přikrývá – zahaluje“ (opět dočasně), a to proto, aby lépe rozuměl jeho Srdci, tomu, co zrovna Ježíš prožívá. Těmito Komůrkami jsou: **1.** Tichost; **2.** Moudrost; **3.** Čistota; **4.** Mučednictví; **5.** Láska. Komůrky Pánova Srdce si můžeme představit stejně jako dutiny lidského srdce, stvořeného k Pánově podobě: pravá síň **1.** představuje Ježíšovu **Tichost**; pravá

komora **2. Moudrost**; levá síň **3. Čistotu**; levá komora **4. Mučednictví**; střed a svorník celého srdce **5. je Láska**.

Mohli bychom schematicky zakreslit takto →

Šipky z pravé i levé síně směřující přes chlopně do pravé a levé komory ukazují, že *žitá Tichost 1.* přivádí k pravé *Moudrosti 2.* a *žitá Čistota 3.* ke krásnému *Mučednictví 4.* Dohromady to celé uprostřed čtyř komor spojuje průsečík dokonalosti: *Láska 5.* – z tohoto „místa“ srdce je do plicnice a aorty pumpována hořící životodárná krev naše v prolnutí s Krví Pánovou.

Upřeme pohled do hlubin nitra a duchovními smysly poznávejme, jakou Komorou svého Srdce nás Pán zrovna přikrývá? Tichostí, abychom rostli do jeho Moudrosti? Nebo je dominantní ryzí Čistota, která mne učí přijímat Mučednictví jako dar všech darů? Anebo vnímáme v hlubinách svého srdce již rozměr Pánovy Moudrosti, kterou jsme si nedali, anebo radost z Mučednictví? Tím pádem by se již v našem životě tlačila duchovní Krev přes pátou centrální komoru Lásky ven, aby stříkala do celého světa a usmiřovala: třeba v té podobě, že už „neděláme nic jiného“, než že stále lahodněji druhým z hlubin (beze slov a vnějších znaků) žehnáme a zároveň se (naprosto skrytě) přicházejícímu Pánu již pokojně klaníme...

S. Luisa Karczubová

* * *

Také v tento čas nás provází Boží Srdce! Pán opět otvírá své Srce těm, kteří touží stále hlouběji vstupovat do **Komnat** jeho lásky. Touží nás uvést a ukázat nám všechny poklady svého božství, které se skrývají v eucharistii, kterou mnozí denně přijímáme do svých srdcí. Pro Pána jsme velmi vzácní! Dává nám svůj úkol: žehnat a klanět se. Žehnejme všem, které známe a víme, že jsou Pánu blízko. Žehnejme i těm, kteří jsou od Pána vzdáleni, zvláště našim blízkým, známým, učme se žehnat i nepřítelům: Kristova láska (pátá Komora jeho Srdce) v nás to dokáže. V tomto požehnání, tedy v přání dobra druhým, nesme ve svých srdcích Pánem chtěnou prosbu: aby každé srdce, kterému žehnáme, bylo připraveno na jeho příchod, i na jeho druhý příchod ve slávě! Když se Pánu klaníme, nebudme přitom okázalí, učme se mu klanět srdcem a v srdci, tak, jak to vidí jen On. Kéž se neustálé klanění se Pánovu Srdci, které přichází, stane něčím naprosto

přirozeným: vždyť přichází jeho živé Srdce! Budme plni odvahy, statečnosti a vše prožijeme společně s ním. On je nejvyšší radost našich životů.

S. Kateřina Klosová

* * *

Ze slov papeže Františka: Učedníci opustili Pána během Umučení a cítili se provinile. Ježíš však při setkání s nimi nepronáší kázání. Ukazuje jim, v nitru zraněným, svoje rány. Tomáš se jich může dotknout, objeví lásku a zjistí, kolik pro něho vytrpěl Ježíš, kterého opustil. Dotýká se laskavé blízkosti Boha. Když Tomáš, který přišel pozdě, obejmě toto milosrdenství, překoná ostatní učedníky: neuvěří jenom ve vzkříšení, ale v bezmeznou lásku Boha. A pronáší to nejjednodušší a nejkrásnější vyznání víry: „Pán můj a Bůh můj!“ To je vzkříšení učedníka: nastává spojením jeho křehkého a raněného lidství s Ježíšovým lidstvím. Tam se rozpouštějí pochybnosti, tam se Bůh stává mým Bohem, tam je začátek přijetí sebe a lásky k vlastnímu životu!

„Zjevení Ježíše Krista“

V říjnu se konala v Římě synoda o synodalitě (to znamená mimo jiné také o vztahu mezi služebným a všeobecným kněžstvím) a my, jako Služebníci Ježíšova Velekněžského Srdce, cítíme potřebnost a zodpovědnost modlitby za tuto důležitou událost, zejména v podpoře papeže Františka. Modleme se na něj a za celý průběh synody!

Papež František toto setkání zahájil slovy ze *Zjevení*: přirovnal nás, církev, k „zástupu ze *Zjevení*“ (srv. *Žj* 7,9), který se nachází v okamžiku otevření sedmé pečeti – v tichu a naslouchání tomuto velkému tichu (srv. *Žj* 8,1). Tuto intuici papeže Františka můžeme vzít za svou a rozjímat v tomto čase hlouběji o knize *Zjevení*, která pojednává nejen o konci časů, ale zejména o podstatě vnitřního zápasu, který církev (Ježíš v církvi) vede po celé dějiny až do Ježíšova druhého příchodu.

„Zjevení Ježíše Krista, jež mu Bůh udělil, aby svým služebníkům ukázal, co se musí vbrzku stát; on to prostřednictvím svého anděla naznačil svému služebníkovi Janovi.“ (*Žj* 1,1)

Židé biblické knihy nazývali podle jejich prvních slov, jako například *Genesis* (*Počátek*), která začíná slovy „Na počátku“ (povšimněme si, že poslední kniha Bible se nejmenuje analogicky „Konec“, ale *Zjevení*, odhalení, pozvání do Božího života). Knihu *Zjevení* běžně nazýváme *Zjevení svatého Jana*. Ve skutečnosti by se podle svého řeckého originálu měla jmenovat doslova *Zjevení Ježíše Krista*. Jediný Ježíš totiž má opravdové zjevení, tedy znalost Otce, jeho Srdce: Otec Ježíši *jako Bohu* dává všechno, odhaluje mu v plnosti své Srdce, a tím jej tvoří jako Slovo. Ježíš mu hned vzápětí zase odhaluje své Srdce, vrací mu jej. Tento tep vzájemného odhalování, poznávání, činí Osobu Ducha. Otec dává Ježíši všechno *i jako člověku*, protože je člověkem dokonale poslušným – to, co mu Otec nabízí, dokáže přijmout v plnosti. My zjevení (tomuto vzájemnému předáváníí Srdcí Otce a Syna) rozumíme natolik, nakolik máme účast na Kristu. Je to obrovská důstojnost člověka – mít možnost účasti na nebeském dialogu mezi Otcem a Synem. Ježíš jako vtělený člověk měl vlastně stálé zjevení (obdobně jako Panna Maria), protože měl stálou znalost Srdce Otce a stále s ním dýchal (o to my usilujeme, když se snažíme o *modlitbu srdce*). Když se potom v evangeliu říká, že se šel modlit na opuštěné místo, znamená to ještě hlubší a intenzivnější výlučnost tohoto zjevení – vztahu s Otcem, sestupu do jeho Srdce (můžeme si přečíst krásnou knihu od Alana Amese *Ježíšovými očami*, kde se tato Ježíšova důvěrnost s Otcem popisuje). Ježíš nás tím učí, jak velmi podstatná tato výlučnost a sestup do hlubin jeho Srdce je. Kniha *Zjevení* pak básnickými obrazy přibližuje celou

dynamiku a zejména *cíl* tohoto sestupu (tím je nebeský Jeruzalém, to znamená naše srdce spojené s Ježíšovým, a nebeská liturgie v něm – plnost života nad pomyslení, který můžeme v závdavcích získat již nyní, na zemi). Zjevení není cosi nadpřirozeného (či v našem chápání mimořádného a nedostupného), ale naopak dokonale přirozeného: k tomuto kontaktu čili kardiognózi (rozumění Srdci Božímu, z něhož vychází rozumění srdci vlastnímu a bližního) nás Bůh původně stvořil a určil. Zjevení je podstata křesťanství – Bůh se nám zjevuje a chce se zjevovat, odhalovat. Kniha *Zjevení* celé drama tohoto návratu k přirozenosti popisuje. Líčí to, co prožívá ten, kdo se statečně pustí do duchovního života – takový člověk, který srdcem vidí zjevení a má na něm životní účast, je skutečný ctitel Božího Srdce – Služebník Ježíšova Srdce.

Služebníkem je tedy ten, kdo kontemplací knihy *Zjevení* sestupuje do hlubin Božího Srdce. Cílem modlitby v duchovních cvičeních podle svatého Ignáce je, abychom se od *bázně služebníků* (kdy plníme příkázání) nechali přetvořit k *bázní synů* – tím nás zve dovnitř samotného trojičního sdílení Otce a Syna. První služebnicí, která Ježíšovo Srdce znala do všech podrobností, je Panna Maria. Ona sama se nazývá „služebnicí Páně“. A přesto Ježíš ji od samého počátku oslovuje „Matko“. Zatímco u svatého Ignáce máme pozvání k (nejvzácnějšímu) synovskému sdílení, na Panně Marii nám Bůh sám ukazuje další nepochopitelné povolání člověka: stávat se doslova otcem/matkou Boha. To se děje skrze skutečnou pokoru. Panna Maria si na své „Bohomateřství“ nečiní nárok, dokonce o sobě prohlašuje, že je „*doulos*, otrokyně“. Být „otrokem“ (srv. *Mt 20,27*) neznamená neumět říct ne a udělat vše, co koho napadne, ale například v rámci rodiny trpělivě snášet drobné nedostatky druhých anebo držet ono *silencium* z knihy *Zjevení*, o němž mluví papež František – rozjímáme o tom, co to znamená. Když si osvojíme ticho srdce, Ježíš sám nám může začít **ukazovat**, co to vše, co čteme ve *Zjevení*, stejně tak jako v evangeliích, znamená.

„**To, co se musí brzo stát**“, je jediné dějinné kříž a vzkříšení (až do definitivního vzkříšení – Ježíšova druhého příchodu) – *Zjevení* chce pouze dát hlouběji porozumět, co se v celých dějinách i v životě každého křesťana děje a k čemu to vše směřuje. Svatý Ignác má v *Duchovních cvičeních* krásný obraz vtělení: „Tři božské Osoby hleděly na zemský povrch plný lidí, a poněvadž viděly, že všichni lidé sestupují do pekla, ustanovily ve své věčnosti, že se druhá Osoba stane člověkem, aby spasila lidské pokolení.“ (DC, č. 102) Když Ježíš říká, že se musí „naplnit Písmo“ (srv. *Lk 24,44*), anebo když mluví o „své hodině“ (srv. *Jan 4,23.12,23*), míní tím právě toto, co se „musí stát“ (srv. *Lk 24,7*): kniha *Zjevení* je odhalením věcí, které se začaly odvíjet, „rozvířily“ se Ježíšovým vtělením. Proti nutnosti zákonů světa po pádu, proti jeho neprostupnosti a zdánlivé nadvládě zlého stojí nutnost Ježíšova kříže a vzkříšení – jeho definitivního vítězství, jediná skutečná „nutnost“: „Vládce tohoto světa je již odsouzen.“ (*Jan 16,11*) Tato dynamika je nevyhnutelná a každý se jí ve svém životě bude muset jednoho dne dotknout. Když se mu to podaří, začne žít ve „věčném brzy“ již v tomto životě. Žijeme v „temné noci“, která nevyhnutelně směřuje k úsvitu vzkříšení. Slovy teologa Pavla Florenského: na ontologické rovině Ježíš již zvítězil, a stvoření ho pouze musí fenomenologicky „doběhnout“.

Zjevení je jako ikona – styčná plocha mezi nebem a zemí – maximální vydávání se Boha v jeho božské přirozenosti člověku na této zemi (jakoby probarvení bílé plochy hostie). Jako ikonu je také nutné je číst. To vše znamená **skrze anděla**, konkrétní vyjádření, jak k nám Bůh mluví. Vždy máme nějakého „**Jana**“, který nám zjevení zprostředkuje (ať už četbu Písma, nebo výklad nějakého člověka, žijícího, třeba papeže Františka, nebo světce v nebi). Také Panně Marii zvěstoval realitu vtělení anděl. Vtělení samo je vlastně takovým zprostředkováním mezi Bohem a člověkem. Svatý Ignác byl přesvědčen, že Bůh dává zjevení každému, nejen těm, které pokládáme za obdařené mimořádnými („nedostupnými“) dary. Styčnou plochou tohoto zjevení je *srdce*, v němž můžeme objevit zdroj osobní mystiky. Koneckonců i zjevení všech mystiků prochází přes jejich jedinečné srdce a na míru jejich spolupráce. *Srdce* je „orgánem“ *duchovního zrání*, kterým uchopujeme celou realitu, svět viditelný i neviditelný. Skrze ně se můžeme privilegovaným způsobem setkávat s Pánem nebe a země, který je První i Poslední. *Zjevení* znamená odhalení věcí tak, jak jsou: „To, co oko nevidělo, co ucho neslyšelo a nač člověk nikdy ani nepomyslel, co všechno Bůh připravil těm, kdo ho milují. Nám to Bůh zjevil skrze svého Ducha.“ (1Kor 2,9–11) V duchovním životě usilujeme o komplexní vidění světa, dar *rozlišování srdce*. Tuto orientaci srdce si v první řadě vyprošujeme od Pána a ve velké pokoře se jí postupně učíme a vtěluje do života.

„Ten (služebník Jan) dosvědčil Boží slovo a svědectví Ježíše Krista, vše, co viděl. Blaze tomu, kdo předčítá slovo tohoto proroctví, a blaze těm, kdo slyší a zachovávají, co je tu napsáno, neboť čas je blízko.“ (Žj 1,2–3)

Zjevení, které čteme a je nám hlášáno, musí projít námi samotnými, musí být „propasírované“ naším vlastním srdcem a životem (častým symbolem Ježíšova kříže je proto lis na víno – dobré víno Ducha v našem srdci). Cílem není, abychom pouze „správně viděli“ (a tak posouzení reality vlastnili), ale abychom o něm svědčili, protože „Utěšitel o mně vydá svědectví, i vy pak vydáte svědectví“ (srv. *Jan* 15,26–27). Svědectvím Ducha je láska: realizace otcovství/mateřství vůči druhým. **Svědectví** není pouze hlásání, ale v první řadě živé krvácení srdce, protože skutečná láska krvácí – prvním svědectvím je *mučednictví srdce*.

Čas, který je již blízko, je *kairos*. Otec Špidlík vysvětluje rozdíl mezi časem *chronos* a *kairos*: „Fyzikové, přírodopisci objevují, že je svět krásný, protože je harmonickým dílem jednoty, účelnosti, přírodních zákonů, jakýsi obrovský orloj. Duchovní lidé jdou dál. Za tou harmonií světa slyší hlas komponisty, který ji složil a hraje, obrovské hodiny světa jim ukazují čas určený k setkání.“ *Chronos* (čas chronologický – říká se, že zlý duch je otrokem času) a *kairos* (čas relativní čili vztahový, skrze který se již nyní dotýkáme nebe) nejsou dva časy za sebou, ale vedle sebe, které jsou nám dostupné: musíme učinit „skok“ z jednoho do druhého, tj. sestoupit z hlavy do srdce, začít vidět srdcem, celistvě, v souvislostech. „Návod“ k tomuto skoku dávají tři důležitá slovesa: *číst, slyšet, zachovávat*. Ta vyjadřují jediný děj nejdůležitější modlitby – zpytování svědomí, respektive *zpytování srdce*. Na nich si můžeme objasnit tři roviny *zpytování srdce*, v ignaciánském slovníku tzv. partikuláře (zvláštního zpytování, jež je speciální

tím, že se nezaměřuje na negativní posuzování vlastních hříchů pro zpověď, ale chce člověka každodenně směřovat ke stále *lepšímu*).

Číst v řečtině znamená také „znovu-poznávat“, tedy rozlišovat. Znovu-přečíst to, co se v mém životě děje – to je výsada člověka. Zvíře „čte“ realitu, nahrává ji smysly a pak podle pudů vyhodnocuje a chová se podle toho. Člověk „znovu-čte“, vyhodnocuje podle Slova-Ježíše. To je smysl *zpytování srdce* – naleznout smysl toho, co se v našem životě a srdci odehrává. První rovina partikuláre se zaměřuje na to, co reálně v našem životě a srdci je, nikoli na to, co by mělo být. Když upřímně zpytujeme srdce, prolínají se tam touhy a očekávání s bolestmi a ostny v podobě našich selhání. Jakmile se nám podaří dobře formulovat, co je naším největším ostnem v životě (a to nejen selháním, ale také největší touhou), pak máme návod, jak žít první roviny partikuláre. To, co je ostnem, s pomocí Pána přeorientujeme do „plusu“, do ctnosti. Nestačí negovat hřích, ale je třeba žít ctnost. To, co v našem životě, v našem srdci představuje největší slabinu, zároveň tvoří naši největší kapacitu pro dobro. To je překvapivá novost křesťanství – „Všechno tvořím nové.“ (Žj 21,5) Je tedy třeba naše životní ostny „znovu-přečíst“ v perspektivě Pánova Srdce a rozumět svému životu nově. On je prvním zdrojem všeho dobra. Proto se ve svém zpytování pokusme přestat zaměřovat na sebe, jak se daří žít ctnosti nebo blahoslavenství nám, ale zaměřit se na Ježíše – jak je žil On ve svém životě a nyní je žije v nás? Můžeme tak ve svém zpytování srdce nazírat na Ježíše chudého, plačícího, tichého, lačnického a žíznícího po spravedlnosti, milosrdného, čistého, pokojného, pronásledovaného pro spravedlnost... To je obrácená perspektiva naší modlitby a zpytování.

Slyšet v řečtině znamená „ze slyšení se učit“. V tom spočívá druhá rovina partikuláre: nejen život, srdce vyhodnotit, ale také vyrůst a rozkvést v tom, jak nás Pán stvořil. Člověk si to může formulovat tak, že se zamyslí nad tím, v čem dobrém nejvíce vynikal v té době, která tvořila jeho ryzí dětství, spočívání v prvotní svatosti Otcova ráje (ať už v dětství jako takovém, nebo „dětství“ po konverzi), co žil jako největší vlitou přednost ve veliké samozřejmosti, a co v průběhu života pozapomněl, poztrácel. Pán ve *Žjevení* vyzývá, abychom si vzpomněli na svou první lásku (Žj 2,4), ono intenzivní hoření srdce, zamilování do Pána, hořící srdce, které stále žije v jeho *věčné paměti* a které nám on chce obnovit a darovat již ne jako dětsky samozřejmou ctnost, ale jako osobní vyzápasenou syntézu. První rovina partikuláre se tím prohlubuje a stává se zralým plodem života svatosti.

Třetím slovesem je **zachovávat**. V řečtině to znamená doslova strážit, „věznit“, držet se něčeho. V kořenu slova je také slovo čekat a synonymem slova je bdít. Když náš život sestoupí do druhé roviny partikuláre, pochopíme, že naším povoláním není naplnit míru „dobrých skutků“, ale naleznout osobní syntézu života a *být* člověkem této syntézy – *umět žít*. Touto syntézou ale není nic jiného, než že „již nežiji já, ale žije ve mně Kristus“ (Gal 2,20) – z našeho srdce září vzkříšený Kristus. Toho se chceme držet a Ježíše takříkajíc „věznit“ v našem srdci. On je velmi rád naším „vězněm“, zejména když my nejsme „posluchači zapomnětliví“ (Jak 1,25), ale *bdíme* a *očekáváme* – Ježíšův druhý příchod. Třetí rovina partikuláre je způsob, jakým máme vyhlížet svého Pána, jak každý z nás

osobně má nejkrásněji, nejhlouběji vyhlížet a žít druhý příchod. To má však v rukou sám Pán. Ježíš nás vlastní a my zase „vlastníme“ Ježíšův druhý příchod. To je naše štěstí a dává nám to sílu žít v těžkostech.

Jako „vánoční dárek“ se můžeme pomodlit Korunku ke svatému Ignáci (na klasickém růženci) a prosit o rozlišování srdce:

Na začátku: Otčenáš, Zdrávas, Věřím. Na kuličkách, kde se v růženci modlíme Otčenáš: Svatý Ignáci, dokázal jsi soustředěně hledět do Božího Srdce! Prosim tě, vymodli mi tento dar, abych činil vše k největší slávě Božího Srdce! Amen.

Na kuličkách, kde se v růženci modlíme Zdrávas: Když tě následuji, můj ... Pane, nemohu se ztratit. (Před „Pane“ doplníme, jak chceme Pána oslovit: chudý, plačící, tichý, lačnící a žíznící po spravedlnosti, milosrdný, čistý, pokojný, pronásledovaný pro spravedlnost, pokorný, potupený, trpělivý, mírný, spravedlivý, moudrý, laskavý, krásný, milovaný, drahý, nejdražší...)

S. Anna Lexmaulová

* * *

Brzy se opět budeme připravovat na Pánovo narození v našich životech, v našich srdcích! Nechejme Božské Dítě letos vstoupit do našich srdcí jako hořící a ohnivou pec lásky. Jeho Srdce neustále hoří láskou ke každému z nás. Bůh neustále mluví ve svém Trojjediném Božství, a to o každém z nás, nikdo mu není lhostejný, každý je středobod jeho zájmu. Jsme jím nekonečně milováni. V největší hlubině jeho Srdce je výheň lásky, ohnivá pec, ve které se propaluje každé naše přání, touha, vzdech i modlitba. Vše musí být propáleno ohněm lásky Pánova Srdce, aby se to mohlo stát čisté zlato: největší bohatství pro srdce člověka. Pán nedává něco; dává sám sebe: největší poklad lásky pro každého z nás. Nechejme ho, on jediný může: vstupovat do našich životů tak, jak si přeje, vše v nás přetvářet a proměňovat na svůj obraz, na svou podobu! Kéž se Pán narodí v srdci každého z nás!

S. Kateřina Klosová

* * *

Z úvodního slova papeže Františka k synodě: Jako velký zástup ze *Zjevení*, jsme tu a nasloucháme „velkému tichu“ (srv. *Žj* 7,9–8,1). Ticho je důležité, mocné, v životě věřícího zásadní. Leží na začátku i na konci Kristovy pozemské existence. Slovo, Otcovo Slovo, se stalo „tichem“ v jeslích a na kříži, v noci Narození Páně a o Velikonocích. Svatý Pavel říká, že tajemství Vtěleného Slova bylo „zahaleno mlčením od věčnosti“ (*Řím* 16,25), a učí nás, že mlčení střeží tajemství, jako Abraham střežil smlouvu, jako Maria střežila ve svém lůně a ve svém srdci rozjímal o životě svého Syna (srv. *Lk* 1,31; 2,19.51). Bůh dává přednost tomu, aby – podobně jako to udělal s Eliášem – promlouval „šepotem jemného vánku“ (*1Kor* 19,12), „strunou znějící tichem“. Jedině v našem tichu zaznívá jeho slovo. Ticho

umožňuje především rozlišování, a to prostřednictvím pozorného naslouchání „nevyslovitelným vzdechům“ (Řím 8,26) Ducha, abychom zaslechli, co „říká církvím“ (Žj 2,7). Jsme povoláni k tiché smrti egoismu, abychom působením Ducha Svatého rostli ve společenství s Bohem a bratrství mezi sebou. Prosme, abychom se znovu naučili mlčet: abychom naslouchali Otcovu hlasu, Ježíšovu volání a vzdechům Ducha. Prosme, aby synoda byla *kairos bratrství*.

Vánoční slovo papeže Františka: Situace a atmosféra v době, kdy se Ježíš narodil, byla podobná té naší: velký shon při sčítání lidu, jež si vyžádalo mnoho příprav. Vánoce slavíme mnoha zvyky, které jsou rizikem, že zapomeneme na jejich smysl. Evangelijní příběh se však zaměřuje na malý, zdánlivě bezvýznamný předmět, který zmiňuje třikrát a u kterého se setkávají protagonisté příběhu: jesličky. Co nám chce Ježíš prostřednictvím jesliček sdělit? Přinejmenším tři věci: *blízkost, chudobu a konkrétnost*. 1) Nezůstává vzdálený, nezůstává mocný, ale přibližuje se a pokořuje. On, který seděl v nebi, se nechává položit do jeslí, aby se stal naším pokrmem. 2) Chudé jesle ukazují skutečné bohatství života: ne peníze a moc, ale vztahy a lidi. A první osobou, prvním bohatstvím je sám Ježíš. Chceme však stát po jeho boku? Nebo raději zůstáváme v pohodlí svých vlastních zájmů? 3) Dítě v jeslích představuje skutečně nápadný, až surový výjev. Připomíná nám, že Bůh se skutečně stal tělem. On, který se narodil v jeslích, hledá konkrétní víru, která se skládá z klanění a lásky, nikoli z tlachání a vnějšího zdání. On, který se obnažil v jeslích a obnaží se na kříži, nás žádá o pravdu, abychom šli k nahé realitě věcí. **Ježíši, hledíme na Tebe, ležícího v jeslích. Vidíme tě tak blízko, navždy blízko nás: děkujeme ti, Pane. Vidíme tě chudého, učíš nás, že pravé bohatství nespočívá ve věcech, ale v lidech, zvláště v chudých: odpusť nám, jestli jsme tě v nich nepoznali a nesloužili ti. Vidíme tě konkrétně, protože konkrétní je tvá láska k nám: Ježíši, pomoz nám dát naší víře tělo a život. Amen.**

